

Poëtisch figurentheater

**Ultima Thule speelt Troebel water
vandaag in CC De Woeker in
Oudenaarde. Speellijst:
www.ultima-thule.be**

CHARLOTTE DE SOMVIELE

Het poppentheater van Ultima Thule kruipt steevast dicht op de huid. Geworteld in de volkse traditie van de Gentse School, brengt het kleine verhalen. Dit keer duikt het gezelschap onder in de vergeetput van de sociale armoede. Een wereld van plat kermisvertier, gevangenistrauma's en jongetjes die elke dag met een lege boterhamdoos naar school worden gestuurd.

Tommy is er zo eentje. Samen met tiernemama Vanessa woont hij in een caravan. De vaderlijke genegenheid die hij bij Jacky de motard of de kreupele Roger vindt, wordt overschaduwd door een duister familieverleden dat iedereen in zijn greep houdt maar angstvallig doodgezwegen wordt.

Dankzij het sappige dialect en de speelse beeldspraak houdt de tekst van artistiek leider Wim De Wulf moeiteloos de aandacht vast. Rauw en onversneden als de thematiek echter is, vergast de auteur ons af en toe op een hartverscheurend mokerslagje, bijvoorbeeld in de scène waarin Tommy hoopvol aan Jacky vraagt of hij misschien zijn papa niet is.

Een zelfde poëtische grimmigheid bepaalt het poppenontwerp van Steven Luca Groenen, geassisteerd door Dries Dewin en Astrid Michaelis. De verwrongen figuren tonen zichtbaar de sporen van onverwerkt leed. Hun kwetsbaarheid en de tedere dialoog met de spelers geven het eenvoudige verhaal diepte waar nodig. Gelukkig houden De Wulf en actrice Dominique Collet ook de luchtigheid erin. Hun lichamelijke in het animeren van

de poppen werkt aanstekelijk en met oog voor detail voorzien ze het spel van een diepmenselijke gestiek.

Bij het vertellen lijkt Ultima Thule vooral uit te zijn op het creëren van empathisch effect en daardoor is de psychologie van de personages niet altijd even geloofwaardig of genuanceerd. Tommy komt bijvoorbeeld allesbehalve over als een elfjarig broekventje, maar eerder als een pseudovolwassene wiens uitspraken te wijs klinken voor zijn leeftijd.

Natuurlijk staat in Troebel water net de spanning tussen ongedwongen kind zijn en versneld opgroeien op het spel, maar die mocht hier minder zwaar aangezet zijn. Wat we in de tekst aan suggestiviteit missen, vinden we dan weer wel terug in de scenografie. Het scènebeeld van een racebaan waarop een speelgoedautootje rijdt, vat tegelijk de kracht en teloorgang van de kinderlijke verbeelding samen.

Met Troebel water brengt Ultima Thule niet meteen zijn spannendste voorstelling, maar wel fris verteld figurentheater voor jong en oud.